

Sobre el cor d'Àfrica

Emmarcat en la tímida sortida de sol de més enllà de Santa Justa, a tres quarts de vuit del matí, un home negre ve a treballar a la vall del Tenes. Ve en bicicleta per la recta de Lliçà, lentament, enmig del brogit de camions i furgonetes, utilitaris i autobús del Segalés.

L'expressió d'Àfrica, i dels africans, sembla en aquest moment d'una tristesa infinita. Com la del timbaler del Domund de la revista de quan érem petits. La mateixa tristesa dels espirituals negres de les misses de la nostra joventut. El "no tardis Jack" venia dels camps de cotó de Mississipi però en el fons tenia les arrels del vell continent, com una esperança pregonada davant l'esclavatge secular.

Als cursos d'ESO hi ha hagut sessions sobre l'Àfrica i la immigració. Ha parlat la Cristine, una noia de Gabon que té quinze anys i en fa un que viu a Catalunya. A Gabon, per la seva condició d'antiga colònia, parlen bé el francès i això li ha facilitat l'aprenentatge de català i castellà. Al seu país, diu, es llevava a les cinc del matí per arribar a l'escola a les set i no menjava fins a la tornada, ben entrada la tarda. També diu que li ha costat molt d'entendre que s'insulti els africans als nostres barris. Algú li suggereix que en aquests casos cal tornar-s'hi. "A Gabon som cristians, i tot el cor d'Àfrica és cristià; el nord i l'oest són musulmans. Llavors, l'educació que he rebut em diu que no m'hi he de tornar". És una veu que ens diu que a Àfrica hi ha també una bondat infinita.

Va parlar després un jove de Mali. No té els papers arreglats però ja ha viscut a Alemanya. Quan els nois li pregunten pel seu treball exclama simplement "a l'estació". Aclareix que cada matí s'espera a l'estació fins a la vinguda de les furgonetes que reclamen jornalers –i mai tan ben dit– aspirants a treballar per un dia. El dia que no ve la furgoneta, o que l'oferta és menor que la demanda, doncs aquell dia no hi ha treball. Ho diu simple i resignadament. A Àfrica també hi ha paciència infinita. Potser de sofriment, potser perquè és el més vell dels continents. Amb l'australopitec i els seus parents, a l'origen del setè dia de la Creació.

Els nois i noies fan preguntes interessants. També a les voluntàries de l'associació d'amics d'Àfrica que

han fet possible les sessions. Expliquen la seva tasca d'ajuda als immigrants, especialment les classes per aprendre la nostra llengua. L'associació i Càritas –diuen– són els organismes que cobreixen aquestes necessitats tan bàsiques ja que les instàncies oficials són del tot insuficients.

Va acabar el cicle un grup musical del Senegal. El que parla al micro va vestit de negre amb sabates vermell foc i el seu castellà és poc intel·ligible. "Quien os diga que el hip hop es americano, no dice la verdad. El hip hop es de nuestra África (...). El nuestro grupo se llama Tambacounda. Quiere decir una parte de mi país, como por ejemplo Catalunya que es una parte de España". Presenta els seus companys pels quals demana un "plauso muy fuerte". Colors variats, camisetes NBA, pantalons amples, gorres Nike. La globalització més absoluta portada amb una gràcia de què no pot presumir cap europeu. La primera cançó la dediquen a "la mujer, porque las mujeres son nuestras madres i hay que tenerles un gran respeto". Melodies acompanyades pels "bongos" que no han abandonat el to melancòlic ni la llunyania metafísica dels espirituals negres.

Als músics se'ls ha vist sincerament contents enmig de la melancolia. Potser perquè aconsegueixen el somni d'estar dalt d'un escenari a Europa o potser perquè la seva vida és com la dels ocells del bosc que confien en l'aliment que els dona el Pare del cel.

És evident que el nombre d'estrangers, i també el de subsaharians, augmenta no només a Barcelona sinó a totes les comarques. I que són part de la Catalunya actual i ho seran del futur. A nosaltres ens agradarà que aprenguin el sentit dels mots, de la geografia i de la història espiritual de la nostra terra. I que s'ho sentin com a seu. Però si estem atents, també ens arribaran a través d'ells les melodies i els colors de les infinites virtuts del cor d'Àfrica, que ens ajudaran a obrir finestres.

El ciclista que venia de la recta de Lliçà ja ha passat la rotonda de la cruïlla. Porta la missió de guanyar-se el pa del dia d'avui i, sense plantejar-s'ho, d'ajudar al creixement de Catalunya.

Lluís Galobart

- MERCERIA
- PERFUMERIA
- GÈNERES DE PUNT
- OBJECTES DE REGAL
- PAPERERIA
- PERIÒDICS

Gema

Telèfon 93 844 89 31
Plaça de l'Ajuntament
SANTA EULÀLIA DE RONÇANA